

Posłuchaj

()

XII. Społeczne królestwo Chrystusa i cywilizacja chrześcijańska

1. Wyznaję, że Trójca Przenajświętsza może i musi być uznawana i czczona nie tylko przez każdą jednostkę, ale także przez rodziny, instytucje i społeczeństwa obywatelskie. Żadna ludzka władza nie jest niezależna od Boga, gdyż wszelka władza pochodzi od Niego i musi być sprawowana zgodnie z prawem wiecznym.[\[1\]](#)
2. Wyznaję, że społeczeństwa obywatelskie, podobnie jak osoby, mają obowiązek uznawać i czcić tego jedyne i prawdziwego Boga, którym jest Jezus Chrystus, Słowo Wcielone, druga Osoba Trójcy Świętej, oraz oddawać Mu cześć należną Mu w prawdziwej religii, objawionej i ustanowionej przez Niego.[\[2\]](#)
3. Wyznaję, że władze rządzące tymi społecznościami muszą dbać o dobro wspólne, podporządkowując się podwójnemu prawu Bożemu: naturalnemu i objawionemu. Korzystanie z wolności nie polega na dawaniu upustu wszystkim kaprysom

pożądliwości, lecz na wyborze najlepszego sposobu korzystania z dóbr tego świata w perspektywie zbawienia wiecznego.[\[3\]](#)

4. Odrzucam zatem współczesny laicyzm, który rości sobie prawo do organizowania społeczeństwa tak, jakby Bóg nie istniał. Publiczne odmówienie uznania Boga za suwerennego Pana nie jest neutralnością, lecz społeczną niesprawiedliwością wobec Stwórcy i głęboką przyczyną nieporządku wśród narodów. Rzeczywiście, społeczeństwo, które odmawia Bogu należnego Mu zaszczytu, stopniowo niszczy fundamenty własnej sprawiedliwości: oddziela prawo ludzkie od jego wiecznego źródła i wydaje narody na pastwę zmiennych zachcianek upadłego człowieka.[\[4\]](#)

5. Wyznam, że nasz Pan Jezus Chrystus, ponieważ jest Słowem Wcielonym i ponieważ odkupił ludzi swoją Krwią, jest Królem nie tylko poszczególnych osób, ale także rodzin, instytucji, narodów i państw. Wszelka władza została Mu dana w niebie i na ziemi: Jego panowanie nie ogranicza się do wewnętrznej sfery sumień ani do sfery prywatnej; musi rozciągać się na sferę zewnętrzną, na prawo, moralność, edukację, kulturę i życie publiczne. Jego Królestwo jest wieczne i powszechne: królestwo prawdy i życia, królestwo świętości i łaski, królestwo sprawiedliwości, miłości i pokoju.[\[5\]](#)

6. Wyznam, że społeczeństwo obywatelskie, choć doskonałe w swoim porządku, nie posiada wszystkich środków niezbędnych do doprowadzenia człowieka do jego prawdziwej doskonałości, która pozostaje niedostępna dla upadłej natury ludzkiej bez pomocy łaski, która leczy i podnosi.[\[6\]](#)

7. Dlatego wyznaję, że ci, którzy rządzą społeczeństwem, muszą poddać się zbawczemu wpływowi Kościoła, który oświeca umysły poprzez swoje Magisterium, uzdrowia i umacnia wolę dzięki łasce sakramentów oraz kieruje człowieka ku jego

prawdziwemu nadprzyrodzonemu przeznaczeniu, którego jest strażnikiem. Dobro społeczeństwa wymaga zatem, aby głowy państw uznały swoje prawo i obowiązek sprzyjania i ochrony świętego Kościoła, a także przeciwstawiania się za pomocą ustaw swoich rządów wszystkim tym, co mogłoby utrudniać jego niezbędny wpływ, będący wpływem jedynej prawdziwej religii.[\[7\]](#)

8. Odrzucam zatem liberalizm polityczny i religijny: nie tylko ten, który przyznaje błędowi takie same prawa jak prawdzie, a fałszywym formom kultu takie samo oficjalne i publiczne uznanie jak prawdziwym; ale także ten, który w imię godności ludzkiej i fałszywej wolności religijnej przypisuje każdemu prawo do publicznego działania zgodnie ze swoim sumieniem bez przeszkód ze strony władzy cywilnej, nawet gdy sumienie to jest błędne i sprzeczne z dobrem wspólnym lub prawdziwą religią.[\[8\]](#)

9. Uznaję, że błąd może w pewnych przypadkach być tolerowany, aby uniknąć większego zła lub zachować większe dobro, jakim jest pokój obywatelski, ale wyznaję, że nie posiada on sam w sobie moralnego prawa do bycia bronionym lub wspieranym na równi z prawdą, ani też, w imię fałszywej wolności sumienia, do bycia nigdy nieograniczonym.[\[9\]](#)

10. Uważam również, że choć człowiek posiada ontologiczną godność, która wynosi go ponad istoty materialne, to godność ludzka, którą należy szanować, nie jest obojętna wobec prawdy i błędu wyznawanych przez osoby, ani wobec dobra i zła, które one czynią: ten, kto wyznaje błąd lub czyni zło, traci swoją godność moralną. Dlatego też prawowita władza w żaden sposób nie narusza godności ludzkiej, gdy karze przestępstwa zgodnie z wymogami sprawiedliwości, stosując proporcjonalne kary, w celu obrony dobra wspólnego przed poważnymi zakłóceniami.[\[10\]](#)

11. Odrzucam również tę współczesną formę personalizmu, która przypisywałaby Kościołowi misję ochrony godności osoby ludzkiej oraz ustanowienia powszechnego braterstwa na fundamencie tej rzekomo wspólnej godności rodzaju ludzkiego – bez dokonywania jakiegokolwiek rozróżnienia między, z jednej strony, prawdziwą godnością chrześcijanina, który wyrzeka się grzechu, by żyć zgodnie z moralnością ewangeliczną w Kościele katolickim, a z drugiej strony fałszywą godnością tych, którzy, zagubieni w błędzie i występku, odrzucają drogę zbawienia.[\[11\]](#)

12. Odrzucam wynikające z tego zafałszowanie, które zmierza do uczynienia Kościoła, jeśli nie sługą, to przynajmniej współpracownikiem świata w realizacji jego własnego ideału: ideału czysto ziemskiego i doczesnego pokoju, opartego na naturalistycznym doskonaleniu ludzkości, pozbawionego perspektywy nadprzyrodzonej. Ten

ideał sprzyja niezależności człowieka od Boga, Jego prawa, prawdy i dobra; oznacza pogardę dla społecznego królestwa Chrystusa i dla chrześcijaństwa, a ostatecznie prowadzi do ateizmu i zastąpienia Boga przez człowieka.[\[12\]](#)

13. Odrzucam również współczesne uprzedzenie, które przedstawia cywilizację chrześcijańską jako opresyjną, obskurantystyczną lub wrogą godności ludzkiej. Porządek chrześcijański nie tylko nie niszczy tego, co dobre w różnych kulturach, ale wręcz to przyjmuje i oczyszcza. Tak więc na podstawie objawionej doktryny oraz dzięki blaskowi teologii katolickiej, zwłaszcza św. Tomasza z Akwinu, Wspólnego Nauczyciela Kościoła, pod czujnym okiem Magisterium ukształtowała się prawdziwa kultura chrześcijańska o zasięgu powszechnym, łącząca najszlachetniejsze elementy kultury greckiej i łacińskiej. Jako autentyczny owoc Ewangelii przyczyniła się ona do wychowania narodów i ich wzrostu w wierze

oraz cnotach chrześcijańskich. Nawet jeśli nigdy nie była doskonała – ponieważ ludzie zawsze pozostają grzesznikami – cywilizacja ta była jednak w historii najwyższym urzeczywistnieniem chrześcijańskiego porządku społecznego.[\[13\]](#)

14. Z drugiej strony współczesne odrzucenie społecznego królestwa Chrystusa doprowadziło do regresu cywilizacji poprzez sekularyzację instytucji, rozpad małżeństwa, zniszczenie autorytetu, edukację bez Boga, tyranię namiętności oraz stopniowe zanikanie ducha ofiary w narodach niegdyś katolickich. W obliczu tej publicznej apostazji wyznajemy, że wszystko musi zostać przywrócone w Chrystusie, który jako jedyny jest święty i który poprzez swoje Ciało Mistyczne jest jedynym uświęcicielem dusz i narodów.[\[14\]](#)

[\[1\]](#) Leon XIII w encyklice **Immortale Dei** (1 listopada 1885 r.), **AAS**, tom XVIII, s. 163–164, stwierdza: „Skoro więc nikomu nie wolno zaniedbywać służby należnej Bogu, a głównym obowiązkiem wszystkich ludzi jest trzymanie się religii zarówno w nauczaniu, jak i w praktyce – nie takiej religii, jaką sobie upodobają, ale tej, którą nakazuje Bóg i która, jak wskazują pewne i najwyraźniejsze znaki, jest jedyną prawdziwą religią – to publiczną zbrodnią jest postępowanie tak, jakby Boga nie było. Grzechem jest również to, że państwo nie troszczy się o religię jako o coś wykraczającego poza jego zakresu, albo jako o coś pozbawionego praktycznej korzyści; albo też spośród wielu form religii przyjmować tę, która odpowiada jego upodobaniom”.

[\[2\]](#) Zob. Leon XIII cytowany w poprzednim przypisie oraz Pius XI, encyklika *Quas primas* (11 grudnia 1925 r.).

[3] Pius IX, encyklika *Quanta cura* (8 grudnia 1864 r.), wraz z potępionymi tezami z *Syllabus*, nr 77-80, DS 2977-2980; Leon XIII, encyklika *Libertas* (20 czerwca 1888 r.).

[4] Zob. odniesienia podane w poprzednim przypisie, a także te podane w przypisach do paragrafu 3.

[5] Święty Pius X w encyklice *Singulari quadam* (24 września 1912 r.), AAS, tom IV, s. 658, stwierdza: „W związku z tym oświadczamy przede wszystkim, że wszyscy katolicy mają święty i nienaruszalny obowiązek, zarówno w życiu prywatnym, jak i publicznym, przestrzegać zasad chrześcijańskiej prawdy ogłoszonych przez urząd nauczania Kościoła katolickiego, stanowczo się do nich stosować i nieustraszenie je wyznawać. Mamy tu na myśli w szczególności te zasady, które nasz poprzednik najmądrzej sformułował w encyklice *Rerum Novarum*. [...] Są to zasady fundamentalne: Bez względu na to, czym zajmuje się chrześcijanin, nawet w sferze dóbr doczesnych, nie może on ignorować dobra nadprzyrodzonego. Przeciwnie, zgodnie z nakazami filozofii chrześcijańskiej, musi on podporządkowywać wszystko ostatecznemu celowi, a mianowicie Najwyższemu Dobru. Wszystkie jego czyny, o ile są one moralnie dobre lub złe (to znaczy, niezależnie od tego, czy są zgodne z prawem naturalnym i boskim, czy też nie), podlegają osądowi i władzy sądowej Kościoła”.

[6] Święty Pius X, encyklika *Singulari quadam* (24 września 1912 r.); święty Pius X w liście apostolskim *Notre charge apostolique* (25 sierpnia 1910 r.), AAS, tom II, s. 612, stwierdza, że „społeczeństwo nie może powstać, jeśli Kościół nie położy fundamentów i nie będzie nadzorował prac”.

[7] Pius IX, encyklika *Quanta cura* (8 grudnia 1864 r.); św. Pius X, encyklika *Vehementer nos* (11 lutego 1906 r.).

[8] Zob. odniesienia podane w przypisach do paragrafu 3, zwłaszcza Pius IX w *Quanta cura* oraz Leon XIII w *Immortale Dei*.

[9] Leon XIII, encyklika *Libertas* (20 czerwca 1888 r.).

[10] Pius IX, przemowa „*Maxima quidem*” (9 czerwca 1862 r.): „nie wahają się zastąpić prawdziwego i uzasadnionego prawa fałszywymi i rzekomymi prawami sił natury oraz podporządkować porządek moralny porządkowi rzeczy materialnych”; Pius IX, encyklika „*Quanta cura*” (8 grudnia 1864 r.); Pius XII, przemówienie (13 września 1952 r.), AAS, tom XLIV, s. 779–789; przemówienie (30 września 1954 r.), AAS, tom XLVI, s. 587–598.

[11] Święty Pius X, List apostolski *Notre charge apostolique* (25 sierpnia 1910 r.); Pius XI, Encyklika *Mortalium animos* (6 stycznia 1928 r.).

[12] Święty Pius X, encyklika *Pascendi* (8 września 1907 r.); list apostolski *Notre charge apostolique* (25 sierpnia 1910 r.).

[13] Leon XIII, encykliki „*Immortale Dei*” (1 listopada 1885 r.) i „*Sapientiae christianae*” (10 stycznia 1890 r.).

[14] Święty Pius X, encyklika *E supremi apostolatus* (4 października 1903 r.); Pius XI, encyklika *Quas primas* (11 grudnia 1925 r.).

Jak podobał Ci się ten wpis?

Kliknij na gwiazdkę, by go ocenić!

Oceń

Średnia ocena / 5. Policzone głosy:

Jeszcze bez oceny. Bądź pierwszy!

Jeśli podobał Ci się ten wpis ...

Obserwuj nas na mediach społecznościowych!

FSSPX: Wyznanie wiary katolickiej (12 z 20). Społeczne królestwo Chrystusa i cywilizacja chrześcijańska | 9

Related